

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ - ΙΠΠΟΤΗΣ

Ο ευγενής Ταλαρίκο.— Ο άτυχής έρωσ του και τὸ ξυλοκόπημα τοῦ έφημερίου.— Ο μυστηριώδης "Αγγλος.— Η λιποθυμία τῆς ταξιδιώτισσας.— «Είμαι ὁ Ταλαρίκο!».— Πῶς τὴν ἔπαθαν οἱ πονηροὶ ταξιδιώτες κλπ.

ΠΡΟ ἑνὸς περίπου αἰῶνος, τὴν ἰταλικὴ ἐπαρχία Βάλλε ντὶ Μποβίνο, ἔλυμαινετο ἡ συμμορία τοῦ διασήμου ληστήρχου Ταλαρίκου. Καὶ τὸ ἄκουσμα μόνου τοῦ ὀνόματος τοῦ ἔκανε νὰ τρέμουν οἱ ταξιδιώτες ποὺ διέσχίζαν μὲ ταχυδρομικὰ ἀμάξια τὴν κοιλάδα τοῦ Μποβίνο.

Καὶ ὅμως ὁ διαθόητος αὐτὸς λήσταρχος δὲν ἦταν καθόλου αἰμοβόρος καὶ οὔτε εἶχε κακοῦργα ἔνοστικτα. Τόσο αὐτός, ὅσο καὶ ὁλόκληρος ἡ συμμορία του, δὲν εἶχαν στὸ παθητικὸ τους, οὔτε ἕνα φόνο, οὔτε ἕνα τραυματισμὸ.

Ὁ Ταλαρίκο καταγόταν ἀπὸ μιά ἀρχοντικὴ οἰκογένεια τῆς Καλαθρίας.

Ἀπὸ μικρὸς ἦταν ὑπερβολικὰ ζωηρὸς καὶ φημιζόταν γιὰ τὶς τρέλλες καὶ τὰ γλέντια του. Νέος ἀκόμα, ἀγάπησε τὴν ἀνηψιά ἑνὸς έφημερίου, ὁ ὁποῖος ἀρνήθηκε νὰ συγκατατεθῆ στὸν γάμο τῆς μαζύ του, γιὰτι εἶχε κακὴ φήμη. Τότε ὁ Ταλαρίκο, μαινόμενος, ἔπιασε μιά μέρα τὸν σκληρόκυρδο έφημέριο στὸ δρόμο, καὶ τὸν ἔδειρε.

Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ κατόπιν τὴν αὐστηρὴ τιμωρία ποὺ ἐπέβαλαν οἱ νόμοι τῆς ἐποχῆς σὲ ὅσους θιασπράγουσαν ἐναντίον κληρικῶν, ὁ Ταλαρίκο ἔγινε ληστής.

Τ' ἀνέκδοτά του εἶνε ἀπειρα. Τὸ χαρακτηριστικώτερο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ ἀκόλουθο, ποὺ φανερώνει τὴν εὐγένεια τοῦ χαρακτήρου του.

Μιά μέρα, ἕνα ταχυδρομικὸ ἀμάξι, παραφορτωμένο μὲ ἀποσκευὲς κι' ἐπιβάτες, περνοῦσε τὴν κοιλάδα τοῦ Μποβίνο.

Μόλις τὸ ἀμάξι μπῆκε στὴν κοιλάδα, οἱ ἀμαξάδες φοβούμενοι κανένα κακὸ συναπάντημα, ἄρχισαν νὰ χτυποῦν δυνατὰ τὰ ἄλογα ἀνυγκάζοντάς τα νὰ καλπάζουν.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν, θρискότανε κι' ἕνας μυστηριώδης "Αγγλος, ποὺ σ' ὄλο τὸ ταξίδι ἔμενε ἀμίλητος, τυλιγμένος στὸν μακρὸ μανδύα του. Δίπλα του καθόταν ἕνα ζευγάρι πλουσιωτάτων νεονύμφων, ὁ Οὐμπέρτος ντὶ Καστελμπάρκο καὶ ἡ χαριτωμένη σύζυγός του Κορίνα.

Οἱ Καστελμπάρκο ἦταν φημισμένοι γιὰ τὰ πλοῦτη τους σ' ὄλη τὴν περιφέρεια. Γι' αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου ἀπίθανον ἡ συμμορία τοῦ Ταλαρίκο νὰ εἶχε μάθει ὅτι ταξίδευαν μὲ τὸ ταχυδρομικὸ ἀμάξι καὶ νὰ παραμόνευε στὴν κοιλάδα. Αὐτὸ ἔκανε τοὺς δύο νεονύμφους νὰ εἶνε σ' ὄλο τὸ ταξίδι τους ἀνήσυχτοι. Οἱ ταξιδιώτες εἶχαν ἀρχίσει νὰ διηγοῦνται διάφορες τρομαχτικὲς ἱστορίες ληστῶν ποὺ μεγάλωναν ἀκόμη περισσότερο τὸν φόβο τῆς κυρίας Καστελμπάρκο. Μόνον ὁ μυστηριώδης "Αγγλος φαινόταν πῶς δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὶς ἀφηγήσεις τῶν ἐπιβατῶν. Στεκόταν διαρκῶς ἀμίλητος, στὴν ἴδια θέσι, ἀπαθῆς καὶ τυλιγμένος στὸν μανδύα του.

Σὲ μιά στιγμή ὁ Οὐμπέρτος ντὶ Καστελμπάρκο παρεκάλεσε τοὺς ἄλλους συνταξιδιώτες νὰ διακόψουν τὶς ἀφηγήσεις ληστρικῶν ἱστοριῶν, γιὰτι τρόμαζε ἡ γυναίκα του, ἡ ὁποία μάλιστα, ὅπως τοὺς εἶπε, θρискόταν σ' ἐνδιαφέρουσα κατάστασι καὶ γι' αὐτὸ ἔπρεπε ν' ἀποφεύγῃ τὶς ὑπερβολικὲς συγκινήσεις.

Τότε μόνον ὁ μυστηριώδης ξένος κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ κύτταξε μὲ προσοχὴ τὴν κυρία ντὶ Καστελμπάρκο. "Επειτα πῆρε ἕνα μαλακὸ μαξιλάρι στὸ ὁποῖο εἶχε ἀκουμπισμένη τὴν πλάτη του καὶ ποὺ ἀποτελοῦσε τὴν μοναδικὴ ἀποσκευὴ του καὶ τὸ πρόσφερε στὸν Οὐμπέρτο ντὶ Καστελμπάρκο γιὰ νὰ τὸ δώσῃ στὴ γυναίκα του νὰ καθῆσθαι ἀναπαυτικώτερα.

Ὁ Καστελμπάρκο τὸν εὐχαρί-

στησε θερμὰ γιὰ τὴν εὐγενικὴ χειρονομία του.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἀμάξι ἔτρεχε ἱλιγγιωδῶς. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ τρίξιμο καὶ τ' ἀπότομα κινήματα τοῦ ἀμαξιού, ἔκαναν τὴν καυμένη τὴν ταξιδιώτισσα νὰ ὑποφέρῃ ὑπερβολικὰ, ὅπως ἄλλωστε τὸ ἔδειχναν οἱ σπασμοὶ τοῦ προσώπου τῆς.

Τότε ὁ "Αγγλος σηκώθηκε καὶ μιλῶντας στοὺς ἀμαξάδες σὲ ἄπταιστη ἰταλικὴ γλῶσσα τοὺς εἶπε ν' ἀνακόψουν τὸν δρόμο τους καὶ νὰ προχωρήσουν ἀργότερα γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ἡ κυρία.

Ἄλλὰ οἱ ἀμαξάδες δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν τίποτε. Συνέχισαν τὸν ἱλιγγιωδῆ δρόμο τους τόσο, ποὺ σὲ μιά στιγμή ἡ κυρία ντὶ Καστελμπάρκο λιποθύμησε. Τότε ἄρχισε μιά ζωηρὴ φιλονικία μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν. Οἱ μισοὶ φώναζαν νὰ σταματήσῃ ἡ ἀμαξα καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ ἤθελαν νὰ συνεχίσῃ γρήγορα τὴν πορεία τῆς. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τελευταῖοι ἦσαν περισσότεροι, οἱ ἀμαξάδες ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ὑπακούσουν, ὅταν ὁ μυστηριώδης "Αγγλος πετάχτηκε ἐπάνω καὶ βγάζοντας ἀπ' τὸ πρόσωπό του τὶς ζανθὲς φακόριτες, τοὺς φώναζε ἐπιτακτικὰ.

— Εἶμαι ὁ Ταλαρίκο καὶ σὰς διατάσσω νὰ σταθῆτε!...

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι καὶ ἡ ἀμαξα σταμάτησε ἀμέσως. Κατέβασαν τὴν κυρία ντὶ Καστελμπάρκο, τὴν τοποθέτησαν ἀναπαυτικὰ στὴ χλόη, ὅπου, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς πρόχειρες περιποιήσεις, συνήλθε. Τότε ὁ Ταλαρίκο εἶπε στὴν κυρία καὶ στὸν σύζυγό τῆς:

— Σεῖς δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβηθῆτε σ' ὄλο τὸ ταξίδι. Ἐγγυῶμαι ἐγώ! Ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ μοῦ εἶνε ἱερὴ καὶ γιὰ τίποτε στὸν κόσμο δὲν θὰ ἤθελα, κυρία μου, νὰ κινδυνεύσῃ ἡ ζωὴ τοῦ ἀθώου πλάσματος, τὸ ὁποῖον φέρνετε στὰ σπλάγχνα σας. Σ' ἕνα χιλιόμετρο παρακάτω ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθοῦν οἱ ἀνθρώποι μου καὶ σ' ἕνα σύνθημά μου νὰ ληστέψουν τὸ ἀμάξι καὶ τοὺς ἐπιβάτες του. Ἐγὼ ὅμως σὰς ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ σὰς συνοδεύσω ὡς ὅτου νὰ ἐξασφαλισθῆτε ἀπὸ κάθε κίνδυνον.

Μόλις εἶπε τὰ λόγια αὐτά ὁ Ταλαρίκο, τοὺς ἄφησε καὶ προχώρησε ἀρκετὰ μέσα στὸ δάσος. Ἐκεῖ συνήτησε κάποιον ἀγνώστο, μίλησε λίγο μαζύ του καὶ ἔπειτα ξαναγύρισε στὸ ἀμάξι ὅπου, ἐν τῷ μεταξὺ, εἶχαν ἀνεβῆ οἱ ἄλλοι ταξιδιώτες καὶ τὸ ζεύγος τῶν Καστελμπάρκο.

Τὰ ἄλογα ξεκίνησαν πάλι, ὄχι ὅμως μὲ τὴν ἴδια ἱλιγγιωδῆ ταχύτητα ὅπως πρὶν.

Ἄλλὰ ἡ σκέψις ὅτι ὁ διαθόητος Ταλαρίκο συνταξίδευε μόνος μαζύ τους, ἔκανε τοὺς ἀμαξάδες καὶ μερικὸς ἀπὸ τοὺς ταξιδιώτες νὰ συλλάβουν μιά τυληρὴ ἰδέα: Νὰ πιάσουν δηλαδὴ τὸν Ταλαρίκο καὶ νὰ τὸν παραδώσουν στὶς ἀρχές, γιὰ νὰ πάρουν τὸ ποσὸν τῆς ἐπικηρύξεώς του.

Καὶ πράγματι, ὅταν τὸ ἀμάξι προχώρησε ἀρκετὰ, ἐπιβάτες καὶ ἀμαξάδες ὠρμησαν, ἔπιασαν τὸν λήσταρχο καὶ τὸν ἔδεσαν.

Ὁ Ταλαρίκο, σὰν νὰ εἶχε προμαντεύσει τὴν ἐπίθεσι ἐκείνη, τὴ δέχθηκε ἀτάραχος καὶ γελαστός. Ἐκύτταξε μάλιστα τὴν κυρία Καστελμπάρκο ποὺ τὸν κύτταζε ἀνήσυχη καὶ τὴν καθησύχασε μὲ ἕνα θλέμμα.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἐπιβάτες καὶ οἱ ἀμαξάδες πανηγύριζαν γιὰ τὸν θρίαμβό τους καὶ συζητοῦσαν ἀπὸ τώρα πῶς θὰ μοίραζαν τὴν ἀμοιβὴ ποὺ θὰ τοὺς ἔδιναν ἡ ἀρχὲς γιὰ τὴν σύλληψι τοῦ διαθόητου ληστήρχου, ὁ ὁποῖος ἀκούγε τὴ συζήτησί τους γελῶντας.

"Επειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ἕνα ἀπόσπασμα ἐφίπων χωροφυλάκων διασταυρώθηκε μὲ τὴν ἀμαξα καὶ τὴ σταμάτησε.

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 48).

Ὁ ἱπότης λήσταρχος Ταλαρίκο.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 5)

πρόσωπο θά μπορούσε νά μάς βοηθήσει...

— Καί ποιά είνε αὐτό τό πρόσωπο; ἀπόρησε ὁ Τζών.

— Ἡ λαίδη Τσέστερ, τ' ἀπάντησε μ' ἀπάθεια ὁ ψυχίατρος. Μόνο αὐτή ἡ γυναίκα θά ἔκανε καλά τόν φίλο σας.

Ὁ Μπούλιν ἔμεινε σκεπτικός. Ἀλήθεια, ἡ λαίδη Τσέστερ ἦταν μιὰ ὑπερβολικά ρωμαντική καί πονετική γυναίκα. Ἴσως θά δεχόταν νά τοὺς βοηθήσει νά σώσουν τόν φίλο του. Καί στήν ἀπελπισία του κάθησε καί τῆς ἔγραψε ἕνα συγκινητικό γράμμα. Ἡ ἀπάντησις φυσικά δέν ἀργήσε νά ἔρθῃ. Ἡ ὡμορφὴ λαίδη ἀκούσε τὴν παράκλησι τοῦ Μπούλιν. Ἐγραφε μάλιστα ὅτι αὐτὸς ὁ ἔρωσ τοῦ Τσάρλυ τὴν εἶχε συγκινήσει ἐξαιρετικά κι' ὅτι ἔπειτα ἀπὸ λίγο πού θά γύριζε στὸ Λονδίνο θά ἤθελε πολὺ νά γνωρίσῃ αὐτὸν τὸν τόσο ἀφωσιωμένο θαυμαστή της.

Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Τσάρλυ ἄρχισε νά λαμβάνῃ κι' ἀπὸ ἕνα εὐγενικό καί τρυφερό γράμμα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ λαίδη Τσέστερ διασκέδαζε μ' αὐτὴν τὴν τόσο ρωμαντικὴ περιπέτεια. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ λίγον καιρὸ ἄρχισε νά νοιώθῃ κάποια συμπάθεια γι' αὐτὸν τὸν ἀγνωστο καλλιτέχνη πού τῆς ἔγραφε τόσο αἰσθηματικά γράμματα. Καί μιὰ μέρα κατάλαβε ὅτι κι' ἐκείνη τὸν εἶχε ἀγαπήσει μὲ ἕναν παράφορο ἔρωτα. Καί ὅπως ἦταν συνηθισμένη νά μὴ κρύβῃ τὰ αἰσθηματά της, δήλωσε μὲ εἰλικρίνεια στὸν ἄνδρα της:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔπαυσα νά σ' ἀγαπῶ. Καλύτερα λοιπὸν θά ἦταν νά πάρουμε διαζύγιο.

Καί πράγματι, χωρίσε ἀπὸ τὸν σύζυγό της καί γύρισε στὸ Λονδίνο. Ἀνυπομονοῦσε νά γνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπο πού τόσο τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ. Ὁ Τζών προετοίμασε τὸν Τσάρλυ γι' αὐτὴν τὴν δυνατὴ συγκίνησι πού θά δοκίμαζε. Καί ὕστερα ἄφησε τὴν λαίδη Τσέστερ νά ἐπισκεφθῇ τὸν ἐρωτευμένο ζωγράφο. Ὁ Τσάρλυ δέν πίστευε στήν εὐτυχία του. Ἐσφίξε τὴν ὡμορφὴ λαίδη στήν ἀγκαλιά του τρελλὸς ἀπὸ τὴν μεγάλη του χαρὰ.

— Αὐτὸ τ' ὄνειρό μου, τῆς δήλωσε ποτὲ δέν εἶχα τολμήσει νά τό ζωγραφίσω. Ἦταν κάτι πού ξεπερνοῦσε τὴν φαντασία μου. Ἦταν ἕνα ἔργο τοῦ μεγάλου ἐρωτῆ μου.

Καί φίλησε τρυφερά τὴν λαίδη Τσέστερ, τὴν μοναδικὴ γυναίκα πού εἶχε ἀγαπήσει καί ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ λίγο θά γινόταν σύζυγός του καί θά τὸν ἔφερνε πάλι στὸν κόσμον, πρὸς τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς!

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΟΒΕΡΜΑΝ

ΤΡΙΑ ΑΡΡΑΘΩΝΙΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 46)

ροῦσες νά μὲ ἀπατήσῃς μ' ἕνα τέτοιο πλάσμα!...

— Σ' ἐξορκίζω, Ροζίνα, στάσου! οὐρλιαξε μὲ ἀπόγνωσι ὁ Μαρσέλ. Ἀκούσε με! Ἦρθε νά πάρῃ τὶς φωτογραφίες της...

Μὰ ἡ Ροζίνα, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, τοῦ χτύπησε τὴν πόρτα στὰ μαῦτρα.

Ὁ Μαρσέλ σωριάσθηκε μισολιπόθυμος σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἐνας κρύος ἰδρώτας τὸν εἶχε περιλούσει.

— Μὲ κάνετε νά μαλώσω μὲ τὴν ἀρραθωνιαστικιά μου! στέναξε.

Ἡ Ραϋμόνδη, ὀλόχαρη, ἔρριξε μιὰ κρυγὴ θριάμβου:

— Θαυμάσια! Θαυμάσια! Κι' ἐμένα μ' ἄφησε ὁ ἀρραθωνιαστικός μου. Θά παντρευθοῦμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς γιὰ νά τοὺς ἐκδικηθοῦμε!...

Τὸ διαμέρισμα τοῦ νέου τῆς ἄρρεσε. Ἐθγαλε τὸ καπέλλο της, ἔρριξε τὸ μαντῶ της πάνω στὸ ντιβάνι καί γονάτισε μπροστὰ στὸν ἄτυχο Μαρσέλ.

— Ποῦ... μὲ εἶχες δεῖ, ἀγάπη μου; Μ' ἀγαπᾶς ἀπὸ πολὺν καιρὸ; τὸν ρώτησε.

Μὰ ἐκεῖνος δέν εἶχε πειᾶ οὔτε τὴν δύναμι ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Τὸ μοιραῖο τὸν εἶχε συντρίψει. Κι' ἀρραθωνιάσθηκε τῆ Μπραϊζιέ...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΑΜΠΟΝ

ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙ ΤΑ Κ'ΤΑΛΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 40)

χωρὶς τὰ χτυπητά του ἄμφια καί διάβασε ἕνα χαρτί, τὸ «εξαφοριστικό» στοῦ νουοῦ τὸ πλήρωμα, πού ἀπὸ τὴν ἀγωνία, οὔτε ἀναπνοὴ δέν ἔπαιρνε:

Σύντομο καί λιγόλογο, σὰν στρατιωτικὴ διαταγὴ τὸ «εξαφοριστικό» αὐτό:

«Ἡπειδὴς ἡ Καραγιώργου, ἔχασε τὰ κ'τάλια κ' ἰέβγαλλι ἀφουρισμό.

Κι' ἡπειδὴ ἡ Καραγιώργου, ἠῆρησε τὰ κ'τάλια τ' πάει πούρ οὐ ἀφουρισμός!»

Καί ἔτσι ἀποκαταστάθηκεν τὰ πάντα κ' ἠσύχασαν οἱ χωρικοὶ κ' ἠσύχασε κι' ὁ Ἄδης, ἡ Γῆ καί τὸ στερέωμα, πού εἶχανε γιὰ τοῦ Καραγιώργου τὰ κουτάλια ἐπιστρατευθῆ γιὰ μιὰ στιγμὴ...

Ἦσυχτοι τῶρα κ' οἱ χωρικοὶ ξαναβρῆκαν τὴν παλιὰ ζωὴ τους.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΝΑΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 35)

Οἱ ἐπιβάτες ἔσπευσαν ἀμέσως νά πληροφορήσουν τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος, ὅτι εἶχαν αἰχμάλωτο μέσα στὸ ἀμάξι τὸν Γαλαρικό.

Στὸ ἄκουσμα αὐτὸ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος χάρηκε πολὺ καί τοὺς ζήτησε νά του τὸν παραδώσουν γιὰ περισσότερὴ ἀσφάλεια, ἐκεῖνος δὲ εἰς ἀντάλλαγμα θά τοὺς ἔδινε μιὰ ἀπόδειξι γιὰ νά μπορέσουν νά ζητήσουν ἀπ' τὶς ἀρχές τὴν ἀνάλογη ἀμοιβή.

Ὁ Γαλαρικό δέν ἔφερε καμμιά δυσκολία σ' ὅλη ἐκείνη τὴν διαδικασίαν. Ζήτησε μόνο νά τοῦ ἐπιτραπῇ ν' ἀφήσῃ ἕνα γραμματάκι στήν κυρία ντὲ Καστελμπάρκο...

Πράγματι πῆρε ἕνα κομμάτι χαρτί, ἔγραψε μερικὲς λέξεις καί τὸ ἔδωσε στήν ὡραία συνταξιδιώτισσά του παρακαλῶντας τὴν νά τὸ διαβάσῃ, μόνο: ὅταν τὸ ἀμάξι θά προχωροῦσε ἕνα χιλιόμετρο παρακάτω.

Ἀποχαιρετηθῆκανε καί ἀποχωρίστηκαν. Τὸ ταχυδρομικὸ ἀμάξι συνέχισε τὴν πορεία του καί οἱ χωροφύλακες μὲ τὸν αἰχμάλωτό τους προχώρησαν πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος.

Πιστὴ στήν ὑπόσχεσί της ἡ Κορίννα ντὲ Καστελμπάρκο, ὅταν τὸ ἀμάξι προχώρησε δυὸ-τρία χιλιόμετρα, ἀνοίξε τὸ γράμμα πού τῆς εἶχε δώσει ὁ Γαλαρικό καί μὲ ἐνδόμυχη εὐχαριστίαι, διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Μὴν ἀνησυχεῖτε γιὰ μένα. Οἱ συνταξιδιώτες σας δέν ἔκαναν κανένα θρίαμβο. Ἐγὼ καλλιπάζω πρὸς τὸ λημέρι μου μὲ τοὺς συμμοριτες μου, πού τοὺς εἰδοποίησα νά μεταμφιεσθοῦν σὲ χωροφύλακες γιὰ νά μπερδέσουν νά μὲ ἀπελευθερώσουν χωρὶς νά χυθῆ αἷμα! Σᾶς χαιρετῶ καί εὐχομαι κάθε εὐτυχίαν.

ΤΑΛΑΡΙΚΟ»

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 6)

Ἐστερα ἔγειρε στήν πολυθρόνα της μισολιγοθυμισμένη μὴν ἔχοντας πειᾶ τὴν δύναμι, παρὰ νά μουρμουρίζῃ ἀδύνατα μὲ μιὰ ἱκετευτικὴ πνοή.

— Συγχωρήστε με!...

— Σᾶς συγχωρῶ.... Σᾶς συγχωρῶ!... ψιθυρίσει ὁ Ζανβάλ, χωρὶς κανένα δισταγμό, μ' ἕνα αὐθόρμητο κίνημα τῆς καλῆς καί ἀπλοϊκῆς του καρδιάς...

Καί τὸ εἶπε αὐτὸ ἀμέσως, σχεδὸν αὐτοστιγμει, ἔτσι γιὰ νά μὴ κἀνῃ νά ὑποφέρῃ, ἐξ αἰτίας του, οὔτε ἕνα λεπτό, ἡ γυναίκα αὐτὴ πού τὸν εἶχε βασανίσει τριάντα ὀλόκληρα χρόνια...

Τῆ στιγμῇ ἐκείνη, χτυπήματα ἀκούστηκαν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες πόρτες. Ἡ καμαριέρα ξαναπαρουσιάστηκε, ὠδήγησε γρήγορα τὸν Ζανβάλ στὸν σκοτεινὸ διάδρομο καί τὸν ἄφησε ἐκεῖ, ὡρα πολλή, σὰν τρελλό, χαμένον στὸ πιὸ σκοτεινὸ ὄνειρο, ὧσπου πάλιν ἡ ἴδια τὸν κατέβασε κάτω.

Στὴν εἴσοδο ὁ Ζανβάλ θρέθηκε πλάι σὲ τέσσερους ἀνθρώπους, τὸν κύριο Ἐρμενζέ καί τρεῖς γιατροῦς.

Ὁ Ἐρμενζέ ἔλεγε:

— Σ' ὅλη της τῆ ζωῇ, τὴν προφυλάξαμε καί ἀπ' τὶς παραμικρότερες συγκινήσεις... Ὡστόσο φαίνεται πὼς πρὸ ὀλίγου ὑπέστη κάποιον μεγάλο κλονισμό, πού τὴν πλήγωσε καίρια... πού τὴν σκότωσε...

Καί ὁ Ζανβάλ σκεπτόμενος ὅτι τὴ συγκίνησι αὐτὴ τὴν εἶχε προκαλέσει ὁ ἴδιος μὲ τὴν παρουσία του, αἰσθάνθηκε γιὰ πρώτη φορά, στὴ ζωῇ του νά τὸν δονῇ καί νά τὸν συγκλονίξῃ, ἡ μεγάλη ἀνατριχίλα τοῦ ἔρωτος...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 9)

αὐτὸν τὸν δρόμο, στήν ἡλικία πού εἶνε...

— Ποιὰν ἡλικία; ἀποκρίθηκε ὁ δήμαρχος σκασμένος στὰ γέλια... Δέν εἶνε οὔτε τριάντα χρονῶν! Δέν τὰ ξέρετε; Εἶχε μεταμφιεσθῆ σὲ γέρο, γιὰ νά μὴ τὸν ἀναγνωρίσουν... Ἔτσι νόμισα κι' ἐγὼ, μὰ μόλις ἔφτασε στὸ Βέλγιο, κι' ἔθγαλε τὴν περρούκα του, ὁ γυιὸς μου θρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα νέο κι' ὡμορφὸ παλληκάρι...

— Ἄ!... ψιθύρισε κατακόκκινη ἡ Νανίνα.

Καί τὴν ἴδια στιγμῇ, χωρὶς νά θέλῃ, στήν ἀνάμνησι τῶν λίγων ἐρωτικῶν στιγμῶν πού πέρασε μαζύ του, ἡ Νανίνα ἐδάκρυσε... ἐδάκρυσε πικρά!...

Ἄλλοίμονο, ποτὲ πειᾶ ἴσως δέν θά τὶς ξαναζοῦσε, δέν θά ξανάβλεπε τὰ ὡραία του μάτια...

Ὅταν ὁ κόμησ ντὲ Φρεμπῶ, γύρισε στὰ 1815 μαζύ μὲ τὸν βασιλέα Λουδοβίκο 18ο, ἦταν πειᾶ ὠριμος στήν ἡλικία καί εἶχε γκρίζα μαλλιά. Ἐφρόντισε ἀμέσως νά πληροφορηθῆ τί εἶχε ἀπογίνει ἡ δεσποινὶς ντὲ Σενιέλ... Κι' ὅταν ἔμαθε πὼς ἦταν πάντα ἐλεύθερη, πῆγε καί τὴν εἶδε, τῆ θρῆκε ἑλκυστικὴ ἀκόμα, μὲ ὅλα τὰ σαράντα χρόνια καί τὴν πῆρε γυναίκα του.

Ἔτσι πραγματοποιήθηκε γιὰ τὴ Νανίνα τὸ ὄνειρο τῆς νύχτας τῆς Ὑπαπαντῆς...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΑΛΕΒΥ